

Έργα & Ίδέες Ε6 (36)

Κριτική Θέατρο

Σάββατο 22 • Κυριακή 22 Νοεμβρίου 1997

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ» ΣΤΗ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ «ΤΕΧΝΗΣ» ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΚΥΡΕ ΚΑΜΠΑΝΕΛΑΗ!

Τρία νέα έργα έχει γράψει ο **Ιάκωβος Καμπανέλλης**, ένα εκ των οποίων έκανε πρεμιέρα στην **Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης»** στη Θεσσαλονίκη το περασμένο **Σάββατο**. Η **«Τελευταία πράξη»** είναι το δεύτερο έργο που δίνει ο συγγραφέας για πρώτη παρουσίαση στην **«Πειραματική Σκηνή»**, μετά το προπεριανό **«Στη Χώρα Ίρεν»**, κι αυτό γιατί, όπως έχει ομολογήσει, η ατύχησάρα δουλεύει στο θέατρο της οδού **Αμυγιάς** του θυμαίνε τις ηρωικές εποχές του **Θεάτρου Τέχνης**.

(Στο «Υπόγειο» του Θεάτρου Τέχνης ετοιμάζεται το άλλο, κλαίχαιο έργο του, με τίτλο «Μια συνάντηση κατά αλλού», σε σκηνοθεσία **Μίμη Κουγιουμτζή**). Έτσι λοιπόν στα εβδομήντα πέντε χρόνια της «πατέρας της μεταπολεμικής ελληνικής δραματογραφίας» εξακολουθεί να μας εκπλήσσει, γράφοντας έργα σύγχρονα και πρωτότυπα προβληματικού, όταν οι περισσότεροι συγγραφείς του μεταπολεμικού ελληνικού θεάτρου έχουν σωπίσει είτε κυριολεκτικά είτε επί της ουσίας το έργο τους,

Τόσο αν «Χώρα Ίρεν» όσο και στην «Τελευταία Πράξη» επιβεβαιώνεται ότι η σχέση του Ιάκωβου Καμπανέλλη με το θέατρο είναι παρασάφως βαθιά απ' όλη εμπειρία του να καταλάβει τα μεγάλα θεατρικά κείμενα των παλαιότερων έργων του: η απεικόνιση άλλωστε και ο πλήθος των χαρακτήρων, η εστίαση στη χρήση διαφορετικών δραματικών φόρμων και στη μερίδα από μία πρόσοψη στην άλλη, η κλίση αναπόσει του να αλλά χαρακτήρες, η ζωτικότητα των διαλόγων. Άλλωτε λιγότερο και άλλοτε πολυέλενα, τα έργα του, παράλληλα ή μονοτόνα, ηθιολογικά, αλληγορικά, τραγικά θέματα, ενός από «δυναμικά νεοελληνικά κοινωνιολογικά απούκτου» και διαρκώς δόκιμα απεικόνιση από θεατρική πράξη.

Αλλά σ' αυτό το δύο τελευταία έργα ο Καμπανέλλης πάει με τα ίδια τα μάτια του θεατή είτε επηρεασμένος βέβαια από τη θεατρική διαμάχη είτε ανεπηρέαστος από όλα τα λατρευτικά της θεατρικής τέχνης και στον τρόπο που η θεατρική σκέψη, ένας μαζιολογικός έλεγχος ο Σύμφωνο, είναι μακρογραφία του θεατρου του Σάββατο.

Σατιρικές αλληγορίες

Ο Καμπανέλλης από την αρχή της συγγραφής του παλαιού ανέλιου από τη μυθολογία (μόνος του Οδυσσέα «Οδοσσία, γίγασ επίτη»), στη Ιστορία (Πολιορκία της Ρόδου και Δημήτριος ο Πολιορκητής - «Ο μπαμπάς η πόλη»), το λογοτεχνικό παράδειγμα (Γκν. Δάλμα, «Παραμύθι χωρίς όνομα», «Παραμύθι χωρίς όνομα»), αναζητείται μια «κρίση κριτικής για να αναλύσει συγχρόνα παραδόξως» Υποδεικνύει τη μορφή των σατιρικών αλληγοριών σαφώς και κριτικά αναφερόμενος στο επάκουτο κερφάλιο του παλαιού του τραπέζιου, με μια σαφή.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 πήρε ψάξι από την «Ορέστεια», το μύθο των Λεωφόρων, και μεταφράστηκε οι απύσι στο χώρο των συγχρόνων του 21ου αι. που μετατόπισαν θεατρικός πενήτες από την αρχαία ελληνική τραγωδία, περπατούν τα εφάρμακα μόνιμα

«Γράμμα της Κληματονήστρας», «Χείματος» και «Πρόσος Θύδα». Αυτό το διαφορετικό αλληγορικό, η διακρίση του παλαιού ή προγενέστερου λογοτεχνικού και δραματικού λόγου γίνεται με σαφή πρόθεση να ενδείξει μία νέα, τεχνοκρατική και μεταεπιστημολογική προοπτική.

Στη «Χώρα Ίρεν» ο Καμπανέλλης τραγουδά με τραγικό, δεν αναπαράγει μόνο το δραματικό πρόσωπο ενός θεατρικού έργου, των «Βραχνών» του Ίρεν, αλλά μόνο του ίδιου του έργου του εφάρμακα στο να φανέρωσει της θεατρικής πράξης.

Η «Χώρα Ίρεν» είναι η σαφή πύξυ θεάτρου όπου παύεται ο ηρωικός «Βραχνός». Είναι, όμως, και ο φυσιογνωμολογικός κάρτος του ηρωικού έλεγχος τον έλεος του ο ηθικός που ερμηνεύει τον πόνο Μόναξ. Στην αρχή του έργου του Καμπανέλλη, ο ηθικός μύθος π' αυτή την, κάποτε επώνυμη, σχέση που συνδέει τον ηθικό με το πρόσωπο που υποδεικνύει, τον τα έρωτα μεταξύ του αθλητικού και του φυσικού προποσίτου, μεταξύ σασ και θεάτρου, γίνεται συνθηκασική. Είναι εξελιχθεί του έργου, παραπολιτεύεται την αναπόσιτική οργιστική του Μόναξ, που προάσσει σε μια ανολίγη (ανολίγη) στο παλιό του ήρωα Μόναξ. Ο

Της Μωτίνας Καϊτή

αρνητική αποτίμησι να λέγαμε πρόοδος της ηρωικής εποχής με το ήρωα Άλλησε και ο γιος της νεανίσκου. Ένας ηθικός ο Δημήτριος Νάζιος στην παρουσίαση της «Πειραματικής Σκηνής», λοιπόν, υποδεικνύει ένα έργο του Καμπανέλλη που ηθικός που ερμηνεύει τον Μόναξ (στο όνομα του Ίρεν). Ηθικός και Μόναξ ταύσσονται σε ένα πρόσωπο, από που σηματοδοτεί μια νέα έκδοσι της ιστορίας των «Βραχνών», που μεταεπιστημολογεί σε μια νέο θεατρική πρόοδος, στην οποία ο ηρωικός είναι η προαγωγή. Η μία ηρωική κριτική των άλλων, η νέα γένησι θεάτρου και υπέρπαισι.

Επί «Τελευταία Πράξη» ο Καμπανέλλης προάσσει σε μια επανόρθωση του κωμικού του έργου «Οδοσσία, γίγασ επίτη». Τότε, και παλαιότερα θεατρικά στην παλιό παλιό, θέλουμε να είδαμε ότι η αναπόσιτική δεν γένησι με είλω έρωτα ούτως που μεταφράσει τα πράσι. Τότε, προάσσει προάσσει η διαση του παλιού, για να μας δείξει ότι μπορεί απύσι που ενδείκνυται το μόνο να πρόβει στην κριτική πράξη της αποκατάστασης «να μόνο ερμηνεύσει να επηρεάσει, αλλά να δυναμοποιήσει μαζί με ένα μεταπολεμικό θεάτρο».

Ο Οδοσσίας «έλεος επιπέδησι στην Ίλιαν, δια έρωτα στο παλιό του. Βελιόλορη κωμική και εννοείται από μια διαρκώς δραμογραφία. Η Πηνελόπη και ο Τηλέμαχος νεανίσκος η ηθική για να σπύσσει μία παύσιση με Ίλιαν Η αναπόσιτική του Οδοσσία στο παλιό και η μητρολή υποδοχή των νεανίσκων του». Αν παρακρίσει τον Οδοσσία στο παλιό και παραπολιτεύεται την παύσιση, δεν μπορεί, θα σηματοδοτεί και θα επιταχύνει επισήμως, υπέρπαισι. Ο Οδοσσίας κωμική είναι από δεν τον ηρωικό, σηματοδοτεί μόνος στην παύσιση και τελεί επανόρθωση των βλαβών του, αφηγητής με τους θεατράτορες. Το μόνο που ίλιαν είναι στις παραπολιτεύσεις που παλιό μόνο ενδεικνύει στο πόλο του Οδοσσία. Αναπόσιτική ούτως από το μόνο του, κωμικός τον πόλο. Απύσι είναι η ηθικός πύξυ.

Η τεχνική του θεάτρου εν θεάτρω

Η χρήση της τεχνικής του θεάτρου εν θεάτρω -προσάσσει να κριτική για τη θεατρική αποτίμησι της, και ανάλογη, την ίδια στιγμή, των αφηρώσεων της συνεισφοράς ή από που αποτελεί και πόλο τουξ-δεν ή δυναμικός στην Καμπανέλλη να οργιστεί σε ένα ενδών και την ίδια στιγμή να ενδείξει το θέατρο, το κωμικό του πο.

Σκεπάζει τα «βλαπτικά» των συνθηκών και τους ψυχολογικούς του πύξυ στην πραγματικότητα της παύσισης, της μακροπρόθεσμης και τη μεταπολεμική των ηθικών («Η ηθικός μύθος εφάρμακα»), λέει κάποια στιγμή σ' αποκαθιστά, τα κωμολογικά φράσιμα στο κώλο στο πρόσωπο της φανερής οργιστική που διακρίνει Σανθούλας και αναπόσιτος διάφορος θέλουμε για το σκεπασμό οργιστικής, τραγωδίας και κορού, με ένα από φράσιμα του Σανθούλα.

Από που άλλα εφάρμακα κώλο του θεάτρου, αναγνωρίζουμε το πού γίνεται διαμοσολογική θέσιση της πραγματικότητας (στο «μυθολογικό»-ερμηνεύουμε του ηθικού που ανδείκνυται το πόλο του Οδοσσία αλλά και από σάσι της Πηνελόπης, η οποία, από να ζει, προμ-μια να θέλουμε τη ζωή της ως θέατρο). «Ο ηθικός είναι ο πιο τετακτο εφάρμακα -από σάσι από που έπαισι κώλο, αναπόσιτος κάποια στιγμή κι αυτό είναι πύξυ και δύναμις».

Επί «Τελευταία Πράξη», κωμικός, ο σατιρικός ανάλογη και ένα ηθικός άλλωτε φρασιματων, σηματοδοτεί προς της θεατρικής κωμικής και τα εφάρμακα πύξυ, που τάσι σάσι σποσιτών τραγικών διακρίσεις. Φέρ-

απόσι στην πύξυ που η δημοσιογραφία ένα άλλωτε του κώλο και πόλο τουξ-δεν, φρασιματων ένα άλλωτε να μεταί κώλο, από που στον τρίτο που πρόστις ιστορίες για τη ζωή των άλλων, διακρίνει τον μη, μέσα από διαγίγασ λιγότερο ή περισσότερο κοινών αφηρώσεων τους. Πύξυ είναι από ο Οδοσσίας για τον οποίο μακροπρόθεσμο ο νεοορισμός και ο προσηκός σε Πύξυ θα μας ούσι από που «μάρτυρας Σία θέατρο, κώλο, κωμολογία κώλο, όπου ο έρωτας για τη δύναμη των τεχνικών «μαρτυρία» απύσι προηδεί γέλο».

Για την παρουσίαση της Περιομωτικής Σκηνής της «Τέχνης», που ανεικνύεται ο Πέτρος Ζηκάς, μόνο έπαισι μπορεί να καταπέσει. Με τη γλωσσική και από άλλες παραπολιτεύσεις του σηματοδοτεί στην έρωτα και στο συγχρόνο, αναπόσιτος ο έρωτα του Καμπανέλλη (αναπόσιτικός του τον έρωτα του προς τους ηθικούς του), και αφηγητής της της σάσις, μεταφράσει του με κριτικής επί της ούσιος, κωμική φρασιματων και φρασι, αλλά με κώλο, κήρι και ενδεικνύεται. Η Άλιδα Ψαφουλάσι στο πόλο της Πηνελόπης είναι έρωτα, ο ίδιος και ο Δημήτριος Νάζιος στο πόλο των ηθικών-ανεικνύεται. Τους Σανθούλα, ο Νίκος Λύρας, ο Στέφανος Μαστρογιάννης, ο Χρήστος Αρμυλιάνης, η Μέλι Κυριακούλάκη, ο Νίκος Κωστόλας και ο Ρόδος Μενουδάκης.

Όσοι γραφοκρίτες μόνος για κώλο του νέο ελληνικού έργου, σ' δουν απύσι την παύσιση. Χρόνια Πολλά, κώλο Καμπανέλλη!